

kan­ske Borger ikke har de samme Fordele, som den hvide har. Vil man da alligevel mod deres Ønske afstaa dem? Det var i 1803, at vi først af alle standsede Slavehandelen paa Vestindien.

Salgsmodstanderne vil endvidere sige, at Forholdet til Kolonier er i dette Øjeblik, netop under Krigen, ikke af den Art, at nogen Stat i Verden for Penge vil skille sig af med det Land, der tilhører den. Jeg vil minde om, at længe før Krigen brød ud, var der i England hyppig Diskussion om, hvorledes der skulde forholdes overfor en Stat som Portugal med dens store, værdifulde afrikanske Kolonier. Der hævdede sig i England Røster for, at man skulde skaffe det tyske Rige Besiddelsen af disse Kolonier for at tilfredsstille dets Kolonisult, men man har aldrig hørt, at der i Portugal har rejst sig en eneste Stemme for at tiltræde disse Planer om at afstaa, end sige sælge disse Kolonier. Salgsmodstanderne er ogsaa af den Opfattelse, at der i det Skridt, her er Tale om, vilde foreligge en Handling, der, netop fordi den krænkede selve de Idealer, som de politiske Partier har opstillet, og som vi hver for sig vedkender os, i sig selv vilde rumme en stor Fare for vor egen Fremtid. De psykologiske Virkninger af et saadant Skridt udført under disse Forhold kan ikke undervurderes. Virkningen paa den offentlige Opfattelse i vore Nabolande bør ikke overses, og Virkningen paa Sindene i selve de Bilande, som endnu hører til det danske Rige og forhaabentlig for alle Tider vil høre til det, maa heller ikke glemmes. De Argumenter, som Salgsvennerne bringer i Marken, vil under visse Omstændigheder kunne tænkes anvendt ogsaa paa andre Dele af det danske Rige, og selve den Erklæring, at vi ikke magter at varetage disse smaa Øers og den lille Befolknings Tarv, rummer i sig selv en skæbnesvanger Selvopgivelse, som kan hævne sig i Forholdet til andre Dele af det danske Rige.

Jeg har her i korte Træk (Afbrydelse) — jeg siger: i korte Træk, fordi Emnet er saa stort, at det saare let vilde kunne udvides og uddybes langt mere — forsøgt at betone, hvor alvorlig en Afgørelse den danske Rigsdag er stillet overfor; og den Omstændighed, at den Rigsdag, som nu sidder, paa forskellig Maade er bundet ved,

hvad der tidligere er sket i denne Sag, men paa den anden Side ikke har den Frihed, som Støtten i Forfatningen giver til at tage Afgørelsen, burde man til ikke at lade denne Rigsdag vedtage et saadant Forslag. Under de tidligere Afgørelser om denne Rigsdags Forbliven har det været en naturlig Forudsætning, at der ikke vilde blive foretaget indgribende Forandringer i vore Forhold. Det forekommer mig, man kunde sige, at Regeringen har paataget sig det, man andet Sted har kaldt en Borgfred, og dette i Forening med, at dette Spørgsmaal nu skal afgøres af en Rigsdag, der kun har en kort Varighed tilbage; af en Rigsdag, der ikke kan suppleres, saaledes som den gamle Grundlovs Bestemmelser var, og ikke kan bringes op paa sit fulde Tal, af en Rigsdag, der ikke sidder i Kraft af den faktisk nugældende nye Grundlov, burde have bevæget Regeringen til at udskyde hele dette Spørgsmaals Afgørelse og undgaa at komme ind paa det. Man har henvist til den politiske Nødvendighed, men der foreligger — deri slutter jeg mig ganske til det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) — intet, der gør det paa nogen Maade indlysende eller sandsynligt, at der skulde foreligge en Tvangssituation, en virkelig udenrigspolitisk Nødvendighed for at skride til denne Handling.

Men naar det konservative Folkeparti har den Opfattelse, at denne Rigsdag ikke bør afgøre Spørgsmaalet om de vestindiske Øers Salg, er der en yderligere Grund, hvorfor Ministeriets Forslag ikke bør vedtages, og den ligger i den Maade, hvorpaa denne Sag er kommet frem. Jeg sigter hermed til, at Ministeriet for ganske nylig offentlig har erklæret, at der intet forelaa om disse Forhandlinger, har benægtet Eksistensen af de stedfindende og stedfundne Forhandlinger. Jeg forestiller mig, at de paagældende Ministre har ment, at dette var forsvarligt, men jeg tror, man har overset, at der derved er skabt en Situation, som gør det meget vanskeligt at møde Ministeriets Erklæringer i Fremtiden med nogen Tillid. Hvis vi maatte komme til at staa overfor Spørgsmaal af vanskeligere Natur end det foreliggende, og Regeringen en Dag maatte befinde sig i den Situation at maatte afgive Erklæringer til Rigsdagen eller til det danske Folk om Forhandlinger